

- 1 Un notika, kad ļaužu pūlis pie Jēzus spiedās, lai dzirdētu Dieva vārdu, tad viņš, stāvēdams Ģenecaretas ezera krastā,**
2 ieraudzīja divas laivas ezera malā; un zvejnieki, no tām izkāpuši, mazgāja tīklus.
3 Iekāpis laivā, kas piederēja Sīmanim, viņš lūdza tam atirt laivu mazliet no krasta; apsēdies viņš no laivas mācīja ļaudis.
4 Beidzis runāt, viņš teica Sīmanim: "Airē uz dziļumu un izmet tīklus zvejai."
5 Sīmanis atbildēja: "Mācītāj, mēs visu nakti esam pūlējušies un nekā neesam noķēruši. Bet es izmetīšu tīklus tavā vārdā."
6 Tā izdarījuši, viņi noķēra milzum daudz zivju, tā ka viņu tīkli saplīsa.
7 Un tie māja saviem biedriem, kas bija otrā laivā, lai tie nāktu viņiem palīgā. Tie atnāca, un viņi piepildīja abas laivas tik pilnas, ka tās gandrīz grima.
8 To redzēdams, Sīmanis Pēteris nokrita Jēzus priekšā uz ceļiem un sacīja: "Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks."
9 Sīmani un visus, kas bija ar viņu, bija pārņēmušas bailes lielā zivju loma dēļ;
10 arī Jēkabu un Jāni, Cebedeja dēlus, kas bija Sīmaņa darbabiedri.
Jēzus sacīja Sīmanim: "Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks."
11 Izvilkuši laivas krastā, tie pameta visu un sekoja viņam.

Lūkas ev. 5,1-11

Mīļā draudze!

Kad cilvēks piedzīvo Dieva tuvumu, daudz kas mainās viņa dzīvē. Tas skatās uz to ar pavisam savādākām acīm. Angļu rakstnieks Čestertons savā grāmatā "Sv. Francisks no Asizes" raksta par Asīzes Franci, ka viņš pēc tam, kad bija piedzīvojis Dieva aicinājumu, skatījās uz pasauli kājām gaisā. Varbūt, ka arī mēs to varam pamēģināt – kā tas ir, ja raugās uz pasauli otrādi? It kā viss ir tāpat kā iepriekš, tikai ar vienu būtisku atšķirību – mēs redzam, ka viss karājās, viss ir atkarīgs no Dieva žēlastības, pat visstiprākie mūri, vissmagākās klavieres. Līdzīgas izmaiņas dzīves uztverē notika Sīmanim Pēterim, kad viņš piedzīvoja spēku, kas ir Jēzus vārdos. To pašu meklēja daudzie cilvēki, kas toreiz bija atnākuši pie Ģenecaretas ezera, lai klausītos Jēzu. Un laikam jau arī mēs to meklējam, ja ejam uz dievkalpojumu, lasām Bībeli vai lūdzam Dievu. Redzot, ka Dievs ir kopā ar mums, ka Viņš mūs tur, arī ja viss pārējais brūk un jūk, mainās mūsu skats uz dzīvi, uz cilvēkiem un lietām.

Kad toreiz cilvēki nāca, lai klausītos Jēzu, tie jau bija dzirdējuši par Jēzus mācību un brīnumiem, ko Viņš bija darījis. Ja sākumā Jēzus mācīja sinagogās, tad tagad jau tur vairs nepietika vietas, cilvēki nāca aizvien vairāk. Ko darīt? Jēzus sāka mācīt ārā, šajā gadījumā pie Ģenecaretas ezera. Ļaudis Viņu gandrīz *iespieda* ūdenī, un Jēzus lūdza blakus esošos zvejniekus, vai Viņš nevar iekāpt vienā no laivām un dažus metrus attālināties no krasta.

Sīmanis un viņa darbabiedri ir pārāk aizņemti ar savu darbu, lai tur daudz klausītos. Bet tā kā Jēzus jau iepriekš bija uzturējies Sīmaņa mājā un tur dziedinājis viņa sievas māti, viņš Jēzus lūgumu nenoraida un ļauj Viņam lietot savu laivu. Es domāju, ka šī aina norāda uz vienu problēmu mūsu dievkalpošanā. Jēzus mācīja ne tikai sinagogās, bet Viņš gāja arī pie cilvēkiem uz mājām, izbaudīja viņu viesmīlību un pats deva Savu svētību. Tāpat Viņš sastapa cilvēkus savā darba vietā. Mūsdienās šīs dažādās dzīves sfēras – baznīca, mājas, darbs vai skola ir atdalītas viena no otras. Mēs gaidām, ka ļaudis nāks uz baznīcu, nevis ejam pie ļaudīm. Daudzi strādājošie noteikti domā līdzīgi kā Sīmanis: skaisti runāt ir viena lieta, pavisam cita – nopelnīt savu dienišķo maizi.

Kad Jēzus noslēdz Savu uzrunu, Viņš pievēršas Sīmanim, sacīdams: **"Airē uz dziļumu un izmet tīklus zvejai."** Ievērosim kustību šajā stāstā: sākumā Jēzus un ļaudis stāv uz zemes, tad Jēzus iekāpj laivā un mazliet attālinās. Beidzot Jēzus aicina braukt dziļajos ūdeņos. To var saprast arī simboliski. Ļaudis, kas ir atnākuši Jēzu klausīties, stāv

stabili uz savām kājām virs zemes. Paklausīties jau var, vai ne? Tur nekas nevar notikt, es esmu drošībā. Kad Jēzus aicina Pēteri mazliet attālināties no krasta, tad jau vairs nav tik stabili, bet vēl aizvien droši. **Tā arī mēs bieži vien mazliet uzticamies Jēzum, bet līdz zināmai robežai, tik tālu, ka nezaudējam pamatu zem kājām, ja iekrītam ūdenī.** Bet pats pēdējais Jēzus aicinājums doties uz dziļākajiem ūdeņiem nu gan ir risks. Šeit es varu noslīkt un neviens mani neglābs. Vienkārši palaužoties uz Jēzus vārdiem, iet uz priekšu, bez papildus nodrošinājumu, bez naudas un varas, tas ir bīstami.

Sīmanis to visu saprot, un viņš neslēpj savas šaubas. **"Mācītāj, mēs visu nakti esam pūlējušies un nekā neesam noķēruši. Bet es izmetīšu tīklus tavā vārdā."** Sīmanis zina, ko viņš saka. Šajā jomā viņš ir profesionālis. Visu nakti viņi bija zvejojuši un neko nenoķēra. Kur nu vēl pa dienu, kad zivis var ātrāk pamanīt laivas kustību un aizbēgt. Bez tam viņi bija noguruši, tiem prasījās pēc miera un gultas. Lai gan Sīmanis nu nekādi nav pārliecināts par Jēzus priekšlikumu, tomēr Viņam klausā, tikai tāpēc, ka ciena Jēzu un negrib Viņu aizvainot. Un tā viņš piedzīvo savu lielo brīnumu.

Vai tas nav dīvains veids, kā šis brīnums notiek? Jēzus taču varēja arī iedot to lielo lomu uzreiz, bez tām pūlēm. Bet tā nenotiek. Vispirms Sīmanim un viņa biedriem ir jāstrādā visu nakti un tad vēlviensreiz jādodas jūrā, un tad tikai viņiem veicas. Mēs, cilvēki, tādi esam, ka vēlamies, ka mums visu pasniedz uz paplātes, uzreiz, bez nekādas piepūles. Tomēr Dievs liek mums strādāt, līdz *knapi* vairs varam stāvēt uz kājām. Tas ir tas brīdis, kad mums ir jāizšķiras, vai mēs Viņam uzticamies pat tad, ja mums liekas, tas ir pavisam garām un aplami. Vienkārši palaužoties uz Viņa apsolījumu, ka Viņš svētīs mūsu darbu.

Tagad Sīmanim radās nākamā problēma. Zivis bija tik daudz, ka laiva gandrīz nogrima, un bija jāsauc palīgā Jēkabs un Jānis ar otru laivu, lai varētu visu lomu atvilkt uz krastu. Kad viņi to ir paspējuši, un Sīmanis ierauga Jēzu, viņš pārbijies nometas Viņa priekšā un saka: **"Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks."** Sīmanis Pēteris saprot, ka šeit darbojas pats Dievs, un viņš nav cienīgs būt Viņa priekšā. Tad jau labāk, lai Jēzus viņu atstāj, tad vismaz var dzīvot bez satraukumiem. Bet Jēzus netaisās Sīmani nosodīt. Viņš zina, ka Sīmanis ir grēcinieks, tas nav nekas jauns. Tā vietā, lai novērstos no viņa un nosodītu, Jēzus viņu nomierina un aicina darbā: **"Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks."** Tās ir labas ziņas arī mums. Mums nevajag sevi šautīt bezgalīgi par agrākiem pārkāpumiem, bet pēc grēku nožēlošanas varam turpināt dzīvot un ķerties pie darba. Jēzum ir jauns uzdevums priekš Pētera un viņa darbabiedriem. Tiem tagad ir jāķļūst par cilvēku zvejniekiem. Viņiem apkārt ir tik daudz cilvēku, kas gaida kādu labu vārdu, iepriecinājumu un stiprinājumu. Jēzus viens ar to netiek galā, Viņš aicina viņus palīgā, lai nestu tālāk labo vēsti par Dieva valstību.

Stāsts beidzas ar vārdiem: **"Izvilkuši laivas krastā, tie pameta visu un sekoja viņam."** Atkal dīvaini – nupat viņi ir noķēruši lielāko lomu savā mūžā, un tā vietā, lai to pārdotu un priecātos par dzīvi, tie to visu atstāj un iet prom kopā ar Jēzu. Kā tas var būt? Sākumā es teicu, ka cilvēks, kas ir piedzīvojis Dieva klātbūtni, skatās savādāk uz dzīvi, it kā viss ir ačgārnī, ar kājām gaisā. Sīmanis tagad bija sapratis, ka aiz viņa darba, viņa pūlēm un zināšanām stāv lielāks spēks, Dieva spēks. Un kas var būt labāk par to, kā būt kopā ar Jēzu, kas spēj darīt tādus brīnumus? Jēzus gādās arī par viņa ģimeni un paša tālāko dzīvi. Toma evaņģēlijā, kas pieder pie t.s. apokrifiem, - vecajiem tekstiem, kas nav iekļauti Jaunajā Derībā, ir uzrakstīti šādi Jēzus vārdi: **"Šāds cilvēks ir kā gudrs zvejnieks, kas izmetot savu tīklu jūrā, izvelk šo tīklu no jūras pilnu ar mazām zivīm. Gudrais zvejnieks, kad atrod zem tām vienu labu lielu zivi, visas tās mazās zivis atmet atpakaļ jūrā, izvēloties bez grūtībām lielo zivi."** Es domāju, ka Pēteris saprata, ka ir jāizvēlas, kas tiešām ir svarīgs viņa dzīvē.

Dosimies arī mēs kopā ar Jēzu dziļākos ūdeņos un uzticēsimies Viņa vadībai, domājot par tiem, kuriem ir nepieciešama palīdzība un atbalsts. Lai Dievs jūs svētī jūsu darbā! Āmen.